



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1879/2022
23.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против туженог Града Приштине, са седиштем у Грачаници, кога заступа Јавно правобранилаштво Града Приштина, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 713/22 од 27.01.2022. године, у седници већа одржаној 23.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 713/22 од 27.01.2022. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 12/20 од 23.09.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 39.867,50 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 12/20 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године исплати износ од 37.791,38 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године, исплати износ од 24.046,15 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим

изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.475,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 55.500,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 713/22 од 27.01.2022. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев и захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побиијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време у Градској управи за месну самоуправу и општу управу Града Приштине у звању „...“. Решењем туженог тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,85, са увећањем коефицијента за остварени радни стаж, увећан по основу сложености и одговорности послова за 1,20, тако да је укупан коефицијент 10,05, уз утврђен додатак на плату у висини од 0,4% основне плате (минули рад). Тако утврђена зарада тужиоца увећана је за 50% по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији на основу закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Вештачењем је утврђена разлика између минималне и основне зараде без увећања по закључку Владе за спорни период од 50% која износи 37.791,38 динара и висина разлике зараде на име тзв. „косовског додатка“ која износи 24.046,15 динара. Вештак је наведено да према другој варијанти приказани обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име “косовског додатка” у односу на минималну зараду потврђује негативну разлику односно да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду у укупном износу од 269.991,78 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев усвојио и туженог обавезао да тужиоцу накнади штету у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, налазећи да основна плата запосленог за пуно радно време и стандардни учинак не може бити нижа од минималне зараде. Будући да је тужилац у спорном периоду остварио и право на додатак на зараду сходно Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који је према налазу вештака био нижи од прописаног, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. “косовског додатка” по основу Закључка Владе правилно обрачуната и исплаћена у вишем износу

у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада. По мишљењу другостепеног суда, обезбеђеним средствима из буџета и исплатом у складу са Закључком Владе тужиоцу је исплаћена плата у висини минималне зараде, па тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120- 335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. “косовског додатка”. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. “косовским додатком” у спорном периоду је виша од минималне зараде, али је нижа од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. С тога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Тужиоцу, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 39.867,50 динара, и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, као и трошкови судске таксе на ревизију у износу од 8.747,00 динара и на одлуку о ревизији у износу од 13.120,50 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судском таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић